

Измяната и предателството не цъфтяха само под покрива на Никейските боляри. Там където някога Иванко бе извадил нож да убие Асена стария, там където некъдърни честолюбци бяха въоръжили ръката на Манастиър, за да отнеме живота на виликия Иваница, там и сега недоволството, ачността и надменността плетяха мрежа от измами. Благочестието и добродушието бяха наречени слабост, честността бе сметната за безволие, благородството за страхливост, прямотата и неостъпчивостта по въпросите за норадоните правдини, бидо наречени самовластие.

Примерът на венгерските боляри заразяваше. И българските власти искаха да се приеме закон за опълченията. Да може всеки боляр да въоръжи за царската войска по един конник и шест пешаци на всеки десет декара имот. Но в замяна на това да има право да събира по една десета от прихода на паричите, да получава отделно по Коледа хляб, месо и сирене, по Голяма Богородица пилета и трозде, да има право безплатно да получава волове, да му се носи житото на жрънките.

Търговците бяха недоволни, че царят бе повелил на всеки площад да се сложат точните мерки за продаване на платовете, та да не бъде никой излъган, когато купува нещо. Някои висши духовници недоумяваха свободите, които се дават на богомилските общини. Дори пущаха слухове, че сам царят е станал тайно богомил, а някои разправяха пък, че бил францисканец. Имаше недоволни и затова, че глабите за кражби и клеветата бяха увеличени от дванадесет на петнадесет златици: за продаване на хляб, по-лек от определената мярка, от пет на двадесет златици: за скитане без определена цел нощем, от две на десет: за безпричинен бой на слугите, от осем на тридесет: за обида на родители...

Мнозина попитаха само затова, че смятаха за по-благоприятно да